

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :	Εξωτερικού :
Ετησίαι . . . . . δρ. 8,—	Ετησίαι . . . . . φρ. 10,—
Εξαμήνιος 4,50	Εξαμήνιος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εθνομίλου αρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 29 Μαρτίου 1914

Έτος 36ον.—Αριθ. 17

των σεβασμών. Είμπορει κανείς εξαίρετα να δμλή εις ένικόν μ' ένα πρόσωπον που τό αγαπά και τό σέβεται. Η οικειότης καταργεί τους τύπους, όχι όμως και την ούσαν.

Θά μου έγραψες λοιπόν, Τρελλή Ναυτοπούλα, αυτό τό επεισόδιον ό μπαμπάς σου, διά να σ' επιπλήξω, και προλαμβάνεις να μου τό γράψης εσύ ; Έγώ λοιπόν πάλι, θά σ' επιπλήξω, αλλά... μη φοβάσαι...πολύ έλαφρά. Διά κανένα λόγον δεν πρέπει να γυρνώνη ένα παιδί ως τας τρεις παρά είκοσι, μετά τά μεσάνυκτα! Λέγεις ότι σ' έτραβάξες ό τόμος μου, που άρχισες να τον ξεφυλλίζεις άφοδ άντέγραψες την κωμωδία. Ναι, αλλά δεν είπαμε ότι κάθε πράγμα γίνεται εις την όραν του ; Δεν είμπορει κανείς να διαβάξη έστω και Διάπλαν, την όραν που πρέπει να κοιμάται. Διότι τότε, άντι να ύφελήται, βλάπτεται. Δι' αυτό έλπίζω, ότι δεν θά τό ξανακάνης και ό πατέρας σου θά εινε πολύ ευχαριστημένος.

Χάιρο πολύ, Δοξασμένη Ρήνη, που έγινετε διά της αλληλογραφίας στενά φιλαί με την Βαλκανικήν Συμμαχία. Ναι, τώρα που είμεθα πάλιν τακτικοί εις την εκδοσιν, θά προκηρύξω πολλούς νέους Διαγωνισμούς. Την έρώτησίν σου δεν δημοσιεύω, διότι εινε πλαιγιωστον από που παράγεται ή λέξις Μασωλιτών. Σ' ευχαριστώ διά τά άλλα που γράφεις.

Δεν πρέπει να έχης παράπονον, Νικητά, διότι σοδ άπαντώ συγγνώστα. Κάποτε όμως τυχαίνει να παίρνω τό γράμμα σου, όταν έχη πλέον εξαντληθή ό διαθέσιμος χώρος των άπαντήσεων. Σοδ έστεila εκ νέου τά φυλλάδια 1—15 που έδωσες εις τον νέον άγοραστήν, και σ' ευχαριστώ πολύ. Ο κ. Φαίδων σε παρακαλεί πολύ, άν εινε εύκολον να του στείλης ένα πρόγραμμά αυτός της παρατάσεως, ή όποία έμεινε δλωσιώλου χωρίς την άδειάν του, διά να πάρη τά μέτρα του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται : «Οί δύο δρόμοι» του Έλλημικού Μεγαλείου (μά επί λόγφ τιμής εινε δικό σου αυτό τό όρατό ποιηματόκι; μοιάζει σάν αντίγραφη) — «Δεξιόν» του Χάρωνος — «Κυνηγός» του Έδουαρθίου Βράου — «Τό αστόχαστον» της Σημαίας της Ακρόπολεως — «Πώς ήρθε τον ήπον του» του Θηλυκού Διαβόλου — «Τό διαλειμμα» της Βαλκανικής Συμμαχίας — Μικρά άνέκδοτα, Η. Πνεύμα, Παιγνια κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται : «Αυτοκρατορικόν Άνέκδοτον» και «Ανέκδοτον Φρειδερίκου (πασιγνωστα και τά δύο)» — «Ο μικρός ζητιάνος» (στίχοι λανθασμένοι) — «Ηώς» (άτρεχον) — «Ο Μιστράλ» (κατώτερον του θέματος) — «Περασμένο όνειρο» (τό ύφος άτημέλητον και ή περιγραφή άσθενής τό δεύτερον όμως, που περιμένα, θά εινε τό καλύτερον)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεούται άν δεν συνοδεύεται υπό τό διαμαρτυριώτα φ. 1. Τα εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1914. Όσα συνοδεύονται από Α.Α.νήμιον εις άγόρια, και δυα από Κ. εις κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα : Σοκολατένιος Δεκανέας, ά. (Γ.Σ.). Αήτητος Κορυνταίος, ά. (Μ.Κ.). Γαλανή Σημαία, η. (Κ.Π.).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων : Έλευθερωδισια, Η. Πέτρος, η. Ταμπάκ-Τιπής, ά. Αλάτι, η.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν ν' ανταλλάξουν : ή Λατρευτή Κωνσταντίνος (0) με Νοσταλγούσαν Χιωτοπούλαν, 11ην Νοεμβρίου Ναυαρχον Μιαούλην.

164. Μαγική Έικόνη άνευ εικόνας
— Άνοι ; Σμαρδ ; Διαμάντη, έλατε να φάμε.
— Τι θά φάμε ;
— Δεν άκούσατε ; Σάς τό είπα.
Έστάλη υπό του Νικητού

165. Ποικίλη Άκροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης λέξεως, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, άποτελούν τό όνομα συγχρόνου βασιλεύσης.
1. Χρονικόν διάστημα 2. Σημετον στέξεως, 3. Ποταμός της Ελλάδος 4. Πρωτεύουσα Εθνοκρατικού κράτους 5. Ίχθύς.
Έστάλη από τό Α' τομήτο Εύζωνάκι

166. Γρήφος
Η X του Κλέους του Μάσθη, ος, ούν, εών
O του Κλέους του ούν
Έστάλη υπό του Γενναϊοφύχου Στρατηλάτου

164. Μαγική Έικόνη άνευ εικόνας
— Άνοι ; Σμαρδ ; Διαμάντη, έλατε να φάμε.
— Τι θά φάμε ;
— Δεν άκούσατε ; Σάς τό είπα.
Έστάλη υπό του Νικητού

165. Ποικίλη Άκροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης λέξεως, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, άποτελούν τό όνομα συγχρόνου βασιλεύσης.
1. Χρονικόν διάστημα 2. Σημετον στέξεως, 3. Ποταμός της Ελλάδος 4. Πρωτεύουσα Εθνοκρατικού κράτους 5. Ίχθύς.
Έστάλη από τό Α' τομήτο Εύζωνάκι

166. Γρήφος
Η X του Κλέους του Μάσθη, ος, ούν, εών
O του Κλέους του ούν
Έστάλη υπό του Γενναϊοφύχου Στρατηλάτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ο τετραπλούς συνδυασμός ευχαριστεί άπαντας τους ευγενείς ψηφοφόρους τους άναδελφάντας πάλιν πρώτα τά ψευδωνύμα των.
Γενικός άρχηγός Πρόεδρος «Νέος Ελλάδος»
Ευγενής Ίδαϊκόν 26η Οκτωβρίου
Νεοιδέαται ! Χάριν του όρατου σκοπού του Δημοψηφίσματος ζητώ την ψήφον σας ύπερ των όραιότερων μόνον ψευδωνύμων. Κάτω τά ψηφοδέλτια Συλλόγου.
Ο Νικητής (14, 33)

Κατερχόμενος εις τον ευγενή αγώνα του Δημοψηφίσματος, παρακαλώ τους καλαισθητους ψηφοφόρους, όπως ψηφισουν και έμε.—ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ (14, 34)
Ολοι την ψήφον σας στον
ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΜΙΑΟΥΛΗΝ
στό φοβητρον των τουρκικων άρμαδων του 21, κατά την πρώτην προκρίματικην εκλογήν.
(14, 35)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 13ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε την λύση εις την σελίδα 121)
ΑΘΗΝΩΝ : Άνθο. Κ. Σάμιων, Άγγελος Δοξάβαναγας, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης, Κατίνα Δ. Χατηπαναγιώτου, Έμμ. Μ. Φλωράκης, Ν. Μ. Χατηπαναγιώτου, Φαέδρα, Γεωρ. Κ. Κατσώνης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Χρ. Καραύης.
ΑΡΓΟΥΣ : Μάνος Ν. Οικονομου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Άντ. Κ. Ρίπος (12, 13)
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Λιαπώνης.
ΘΗΒΩΝ : Σάβος Μαρίνος, Έδρα. Α. Κουζούτης, Σωφρ. Ν. Παυλίνας.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Γεωρ. Ηλ. Πουλόπουλος, Δημ. Διον. Φωτόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Έλληνικόν Μεγαλειον.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ : Σωτ. Σταθόπουλος, Π. Ι. Τσιντίτσας.
ΚΩΝΣΤΗΠΟΛΕΩΣ : Όνειροπόλος της Δόξης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Θόνος Σ. Παπαδόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ : Πατριώτ. Ναυτοπούλου, (12, 13), Ντινής, Γ. Φαμακίδης, Α' Άρ. Μεσηνητής, Φουστανελλάς.
ΠΕΡΙΠΛΗΣ : Παν. Μαριονάς, Ένάγ. Σ. Σουλελής, Παν. Μπαρμπαρέσος, Γ. Β. Χαρολαμπούλος.
ΡΑΧΑΙΣ (Γαρτύνας) : Νικ. Παπαδόπουλος.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Χρ. Β. Αγγελουμάτης.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ : Κωνστ. Θ. Κριεμάκης.
ΥΔΡΑΣ : Κωνστ. Παγγελάνης, Άνθο. Ζουγνός.

163. Άστγή
* * * * * Νάντικτακσταθον
* * * * * οι άστερισκοί διά
* * * * * γραμμάτων ο υ τ α ς
* * * * * ώστε ν' αναγνωσκε-
* * * * * ται : εριζοντίως χώ-
* * * * * ρα της Ελλάδος, κα-
* * * * * θέτως ποταμός της
* * * * * Ελλάδος, διακωνίως
δε μέγας Έλλην ποιητής και μέρος του προ-
* * * * * σόπου.
Έστάλη υπό της Βαλκανικής Συμμαχίας

Ο ΛΟΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΗΣ ΣΤΑΝΣΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)
Άλλα θά έπροτιμούσαν, ως είπαμε, ναποθήγη παρ νάριση στα χέρια των θησαυρόν. Αυτό πλέον του είχε γίνη μονομανία, ψύχωση.

Και όταν συνέλαβε μετ' όλιγον την τρελλοτέραν ιδεάν, τό τολμηρότερον σχέδιον, δεν έφοβήθη διόλου να τό εκτελέση.

Η άτραπός, την όποιαν διήρχοντο εκείνην την στιγμήν, ήτο τό χείλος ενός βαράθρου, τό όποιον έχαινε κατωθέν των εις βάθος είκοσιν έως τριακοντα μέτρων.

Οί οδηγόι, συνθησιμένοι εις αυτούς τους δρόμους και έχοντας πεποιθήσιν εις τά ζώα των, ούτε κίν έσυλλογίζοντο τον κίνδυνον ενός παραπατήματος. Ο Τζούλης όμως τον έσυλλογίζετο, όχι δια να τον αποφυγή, άλλ' απεναντίας δια να τον προκαλέση.

Τό σχέδιον του τώγχι δεν ήτο τίποτε όλιγώτερον, παρα να κατακυλήσγη, μαζί με τό μουλάρι του, εις τό βάραθρον. Καί άμα έφθανε κάτω, θά έβλεπε τί θά έκαμνε.

Τί παραφορήση ! Η πιθανότης ήτον, ενένηγτα τοίς έκάτον, ότι θά έσκοτώνετο με αυτό τό κατακυλήμα' άλλ' είχε κ' ένα δέκα τοίς έκάτον, ότι ήμπορούσε να γλυτώσγη. Και αυτό του έφθανε. Διότι, άν έφθανε σώος και ανέμορος εις τό βάθος του βαράθρου, θά είχε κατόν, έως να υπάγον να τον εύρουν, να κρούη την περιουσίαν του εις μέρος ασφαλές.

Αφοδ έλαβεν αυτήν την άπόφασιν, ό Τζούλης ήρχισε να παραδοξη την κατάληλον στιγμήν, διά να εκτελέση τό παράτολμον σχέδιον του.

Εις τό βάραθρον
Η ευκαιρία αυτή τώ παρουσιάσθη εκατον μέτρα παρα κάτω.
Έκει ή άτραπός έσκιάζετο από έν πε-

λίωριον δένδρον με κερμόν ιδιορρυθμου σχήματος, τό όποιον εύκόλως θάναγνωρίζεν ό Τζούλης, εν ή περιπτώσει θά ήρχετο άργότερα να πάρη τον θησαυρόν. Αυτό τό δένδρον δηλαδή θά τό είχεν ως σημάδι. Έκτός τούτου, ή πλευρά του βαράθρου, εις εκείνο τό μέρος, είχε θάμνους, άκόμη και δένδρα, που θα έχρησίμευαν δια νάνακόπουτον και να έπιβραδύνουν την πτώσιν του.

Και αρχίζει άμέσως ένα φοβερόν κατακυλήμα... (Σελ. 134, στ. α')

πρός τον Λουλού, και εξαφνα, τραβά δυνατά το κεφάλι του ζώου προς το μέρος του βαρβάρου. Το μουλάρι ανθίσταται, προσπαθεί να κρατηθή, αλλά είναι άργα. Η δεξιά του όπλη γλιστρά επί του βράχου, που σχηματίζει την άτραπν. Το ζώον χάνει την ισορροπία κ' εξαφανίζεται εις την άβυσσον, συμπαρασύρον τον αναβάτην.

Με την πτώσιν αυτήν, το σχοινί που κρατούσεν ο Μαρκοίνος, έσπινώθη (*) και, διά να μη παρασυρθή και αυτός, ήγαγκάσθη να το αφήσῃ.

Και άρχίζει άμέσως ένα φοβερόν καταρράκτημα κατά μήκος τῆς άποκρήνου κατωφρείας. Άνθρωπος και ζώον, παίρνουν δυό-τρεις κουτρουβάλες.

Άλλ' ο Τζούλης έχει συσπειρωθή ως σφαίρα επάνω εις την ράχην του μουλαριού και σκεπάζων το κεφάλι με τὰ χέρια του, περιμένει το θέλημα του Θεού, ο οποίος προστατεύει τὰς πράξεις των τρελλών ή των ήρώων.

Είς την ήλιγγιώδη αυτήν καταβασιν, βλέπει έξαφνα πλησίον του ένα από τους θάμνους εκείνους, εις την βοήθειαν των οποίων είχαν έλπίσῃ πολύ.

Απλώνει το χέρι του και άρπάζει δυνατά ένα κλώνον. Ο κλώνος θραύεται, αλλά αυτό άρκεί διά να ελαττώσῃ κάπως την ταχύτητα τῆς πτώσεως.

Όλιγον παρακάτω, το σύμπλεγμα του Τζούλη και του ζώου του προσκόπτει εις τον κορμόν ενός δένδρου.

Ο κρότος τῆς συγκρούσεως έφθασε μέχρι των ταξειδιωτών, οι οποίοι παρακολούθουν την σκηνήν αυτήν έντρομοι. Και ένας από αυτούς, εν τῷ μέσω τῆς στιγῆς, έπρόφερε την λέξιν «Γχεστάρμπεν!», ή οποία γεσματικά σημαίνει νεκρός.

Εν ασφαλείῳ.

Ευτυχώς ο ξένος ήπατήθη.

Κατά του δένδρου εκείνου είχε προσκρούσῃ μόνον το μουλάρι, το οποίον έχρησίμειυσεν εις τον αναβάτην του ως άσπίς.

Και τώρα, με σπασμένα τὰ πλευρά, το δυστυχισμένον ζώον εξέπνευσεν άγωνιώδως.

Ο Τζούλης όμως, σώως και άβλαβής, έκτος ασημάτων άμυχών, με-

(*) Ίδε εικόνα προηγούμενου φύλλου, σελ. 126.

γάλην χαράν ήσθάνθη τον εαυτόν του ακίνητον.

Ο κορμός του δένδρου τούς είχε σταματήσῃ εις το μέσον σχεδόν του κρημνού.

Ο Τζούλης, ο οποίος διετήρει όλην του την ψυχραιμίαν, έπωφελήθη τῆς στιγμῆς εκείνης και με το μαχαίρι που είχε εις την ζώνην του, έκοψε τὰ σχοινία, με τὰ οποία ήσαν δεμένα τὰ πόδια του εις την σέλλαν. Ούτως άπεχωρίσθη από το εκπνέον υποζύγιόν του.

Η θέσις του είχε βελτιωθή πολύ, αλλά δεν είχαν επιτύχῃ άκόμη εκείνο που ήθελε.

Δεν ήμπορούσε να μείνῃ εκεί, πιναμένος από το δένδρον, έως να έλθουν να τον βοηθήσουν. Τουτο διά τον Τζούλην θά ήτο άποτυχία, διότι βεβαίως δεν τῷ ήτο δυνατόν να βγάλῃ τον θησαυρόν του και να τον κρύψῃ ασφαλώς εις την κρίσιμον θέσιν όπου εύρισκετο. Έξ άλλου τίποτε δεν τον έπειθεν, ότι ο Μαρκοίνος θά έστειλεν ανθρώπους προς βοήθειάν του. Και αν τον άφινε νικόθανῃ εκεί; Αντιπάσης θυσία; λοιπόν έπρεπε να φθάσῃ, ως κάτω!

Τότε του ήλθε μία ιδέα μεγαλοφυής.

Η σέλλην είχε κρυφῇ όπίσω από μίαν κορυφήν του βουνού. Ουτε ο Τζούλης διέκρινε πλέον τους ληστές, ουτε αυτοί βέβαια ήα ήμπορούσαν να τον διακρίνουν εις το σκότος του βαρβάρου.

Επήρε τὰ σχοινία, που είχε κρύψῃ πρός ελίγου, τὰ συνέδεσεν όλα μαζί κ' έσχημάτισεν ένα σχοινί μήκους έπτά ως έκτώ μέτρον.

Ήτο άρα άρκετόν διά να φθάσῃ ως τον πυθμένα του βαρβάρου; Του έφάνη ότι ήτο.

Τότε το έδεσε στερεά από το σωτήριο δένδρον και ήρχισε να καταβαίνει. Όταν δ' έφθασεν ως το άλλο άκρον του σχοινίου, εκύταξε προς τὰ κάτω.

Με όλον το σκότος, διέκρινεν άμυδρώς τὰς λευκάς κηλίδας των πετρών και συνεπέραναν εκ τούτου, ότι δεν ήτο κρεμασμένος πολύ ύψηλά.

Και άφισε γενναίως το σχοινί...

Η καλή του τύχη ήθέλησε να πέσῃ επί εδάφους ύγρου, μαλακού, διότι ένα ρυάκι διέσχισε το βάθος τῆς φάραγγος εκείνης, το οποίον, την εποχήν των μεγάλων βροχών, θά μετεβάλλετο εις χείμαρρον.

Επιτέλους ο Τζούλης ανέπνευσεν. Είχε

σωθῇ. Εσήκωσε το κεφάλι κ' εκύταξε τον ήλιγγιώδη κρημόν, διά του οποίου είχε κατακυλήσῃ. Η κορυφή του διεγράφετο ως μαύρη γραμμῃ επί του ένάστρου ούρανου τόσον ύψηλά, μα τόσον ύψηλά, ώστε ο Τζούλης, συλλογισθείς με τί τρόπον κατέβη από το ύψος εκείνο, δεν ήμπούσε να μη ψιθυρίσῃ:

«Μωρέ, τί σου είμαι!»

Άλλά δεν έχρονοτριήθη πολύ διά να θαυμάσῃ τον κρημόν και τον εαυτόν του: είχεν άλλο να κάμῃ, πολύ σπουδαιότερον.

Ηκολούθησε την κοίτην του χείμαρρου, μετρών τὰ βήματά του και ψηλαφών τὰ πλευρά του βράχου διά να εύρῃ κανένα κοίλωμα. Εύρεν ένα άλλ' ήτο στεγόν. Με το μαχαίρι του τότε άδειασε το χέμα που το έφραττε, και κατώρθωσε νανοίξῃ εις τον βράχον μίαν τρύπαν σαν ένα μεγάλο πεπόνι.

Δεν του έχρειάζετο μεγαλητέρα διά να κρύψῃ δυό εκατομμύρια.

Κατόπιν έβγαλε την βλούζαν του, εξέηλωσε τὰς φόδρας κ' έπήρεν από μέσα τὰ χαρτόνομιάματα. Έκαμε το ίδιον διά το πανταλόνι του, άδειασεν επίσης και τὰ υποδήματά του. Τὰ έδιπλωσεν όλα με την βλούζαν, ή οποία ήτο από δυνατόν, αδιάβροχον ύφασμα, και έδεσε το πακέτο με το σχοινί, που του είχαν ήδη χρησιμεύσῃ.

Αφού έτελείωσεν αυτήν την εργασία, παρετήρησεν, ότι το σκότος δεν ήτο πλέον τόσον πυκνόν. Είς τὰς κορυφάς των βουνών ο ούρανός έχρωματίζετο υποροδίονος. Τον Μάιον, εις το Μαρρόν, εξημερώνει πολύ ένωρίς.

Ο Τζούλης ήτο φοβερά εξηγητημένος κ' έπονούσεν εζώ κ' εκεί. Τότε μόνον παρετήρησεν, ότι το υποκάμισόν του είχε κηλιδασ αΐματος και ήσθάνθη εις το πρόσωπόν του το σούξιμον μιᾶς πληγῆς.

Επήγε τότε κατ' ευθείαν εις το ρυάκι κ' έπλήθη. Το ερροσρόν νερόν τον ανεζωογόνησε. Όταν δ' έτελείωσε και αυτήν την «τουαλέτταν», είχεν εξημερώσῃ έντελώς.

Η πρώτη φροντίς του Τζούλη ήτο να παρατήρησῃ γύρω του, διά να ιδῇ πώς θά εύρισκεν άργότερα την τρύπαν, εις την οποίαν εκρυψε την περιουσίαν του. Κ' έλαβε τρία διάφορα σημεῖα αναγνωρίσεως: το δένδρον, εις τον κορμόν του οποίου είχε μείνῃ το πτώμα του μουλαριού, το ύψηλόν και ιδιαιτρόπου σχήματος δένδρον τῆς άνωθεν άτραπῆς, και ένα βράχον πυραμοειδῆ, ο οποίος εύρίσκετο εις το βάθος τῆς φάραγγος. Ούτω θά ήτο εύκολον να προσδιορισθῃ επακριβώς την θέσιν του νέου του χρηματοκιβωτίου.

«Λαμπρά! έσυλλογίσθη χαρούμενος. Δεν θά το ξεγάσω ποτέ. Και σε είκοσι χρόνα να ξαναγυρίσω, θά το βρω άμέσως». Ο ήλιος είχεν ήδη ανατείλῃ, και υπό τὰς ακτίνας, αί οποῖαι έπληρτον λωξῶς

την φάραγγα, ο Τζούλης διέκρινε μεγάλην κίνησιν πεζών επί τῆς άνωθεν άτραπῆς.

«Τί, τί; έκαμε. Μήπως οι λησται σκοπεύουν να έλθουν να με πάρουν; Οά έπρωτιμύρια, μα τήν αλήθεια, να μη μου έκαμνῃ αυτήν την τιμήν!»

Ενῷ έπερίμεναν να εξημερώσῃ.

Αυτό συνέβαινε πράγματι.

«Άμα έμαθεν ο Μαρκοίνος, ότι ο άνθρωπος που εκρημνίσθη ήτο ο Τζούλης, διέταξε να σταθούν.

Ο Λουλού, σαν τρελλός από την λύπην του, έτρεξεν εις τον πρώην γραμματέα και τον ικέτευσε να στείλῃ βοήθειαν εις τον δυστυχῆ του φίλον.

— Κύριε Λουλού, τῷ άπεκρίθη ο κακούργος με την πολαιάν του εκείνην ευγένειαν, θά ήθελα πολύ να σᾶς ευχαριστήσω άμέσως, αλλά δεν είμπορεῖ να γινή τίποτε όσον εἶνε νύκτα. Ας σταθούμε εζώ ως να εξημερώσῃ, και τότε θά ιδούμε αν ο φίλος σας ζῇ ή αν έσκοτώθη.

— Άχ, κύριε Δυπόν! κύριε Δυπόν! ικέτευεν ο υἱός του εκατομμυριούχου. Μη μου τὰ λέτε πῶς έσκοτώθη!.. Εγώ ελπίζω... —

«Όλα γίνονται, κύριε Λουλού, αλλά το τοίχωμα του κρημού εἶνε κατακείμενον και το βάθος τουλάχιστον τριάντα μέτρα... Τελοςπάντων θά ιδούμε. Σε μιᾶ ώρα θά εἶνε ήμέρα.

Και μή θέλων να εἶπῃ περισσότερα, ο κακούργος διέτρεξε τὰ τῆς σταθμεύσεως. Δυό άνδρες ετάχθησαν ως σκοποί, ο ένας τριακόσια μίτρα εμπρός και ο άλλος τριακόσια μέτρα όπίσω. Την φροντίδα τῆς φρουρήσεως του Λουλού την ανέλαμβάναν ο κ. γραμματέες αυτοπροσώπως.

«Φθάνει που χάσαμε τον ένα, εἶπε. Ευτυχώς μᾶς μένει ο καλλίτερος. Ας τον διατηρήσωμε!»

Ο δυστυχῆς Λουλού έπέρασεν εν άγωνία το υπόλοιπον τῆς νυκτός. «Όλην την ώραν έσυλλογίζετο τον Τζούλην του, ο οποίος, με το κεφάλι σπασμένο, κατέκειτο ίσως εις το τρομαρόν εκείνο βράβρον...»

Επιτέλους εξημερώσεν.

Ο Λουλού ήτοιμάζετο να εξυπνήσῃ τον φύλακά του, άλλ' ο κ. Δυπόν, ο οποίος έμισοκοιμάτο, τον έπρόλαβε κ' έσηκώθη μόνος του.

— Κύριε Λουλού, τῷ είπεν ως πάντοτε ευγενώς φέγγει αρκετά είμπορούμεν ναρχίσωμεν τὰς έρευνας μας.

— Ω, σᾶς ευχαριστῶ, κύριε! σᾶς ευχαριστῶ! έφώναξεν ο Λουλού, ευτυχῆς που εύρισκεν όλιγον οίκταν εις τον ληστήν. Δεν θά πῆτε όμως να μου λύσουν αυτά τὰ σχοινία, που με ποιοῦν;

— Άμέσως! άπεκρίθη ο πρώην γραμματέος.

(Επεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 128)

Ο επισκέπτης εισήχθη. Ήτον ο κ. Μορτανά, ο κοσμηματοπώλης του κομητοσ Δε-Πλερβίλ, και κρατούσε μιᾶ αδαμαντοθήκη.

Τότε όλα εξηγήθησαν.

Ο εύφυής αστυνομικός είχε ζητήσῃ ν' αντικαταστήσῃ, για λίγες ήμέρες τον Ερβελινόν Μακλου για ν' ασφαλίσῃ το πολύτιμον περιδέριον. Ήταν πεπεισμένος ο Έρβελιν ότι με όλα τὰ προληπτικά μέτρα που θά ελάμβανε ή αστυνομία, ή συμμορία Πλόκ που είχε διακλαδώσει πανταῶς, ίσως άκόμη και στο μέγαρον Δε-Πλερβίλ, θά πραγματοποιήσε τους σκοπούς της. Είχε παρ' στον κ. Μορτανά και του τῷ είχαν εμπιστευθῇ όλα. Την εἶχε παρακαλέσῃ να κατασκευάσῃ ένα περιδέριον από ψεύτικα διακράντια ακριβῶς όμοιο με το αληθινόν.

Για την εργασία αυτή είχαν χρειασθῇ δυό ήμέρες. Ο Έρβελιν είχε τοποθετήσῃ το ψεύτικο περιδέριον μέσα στη βιτρίνα, στη θέσιν του αληθινού και το αληθινόν, το είχε παραδώσῃ στον ίδιον τον κ. Μορτανά.

— Λοιπόν, έκαμε ο κ. Κράμπ, ή συμμορία Πλόκ... —

Επήρε το ψεύτικο, εἶπε ο κ. Μορτανά γελῶν, χάρις εις την συνετήν πρόνοιάν αυτού του νέου. Η—όψις του αγαθού κ. Λαρὸς είχε φανερυνθῇ.

— Έρβελιν, εἶπε, σε συγγαίρω. Εἶσαι πολύ επιτήδειος.

— Μη με συγγαίρετε άκόμη, κύριε διευθυντά. Οά είμαι άξιός συγγαρητηρίων μόνον την ήμέραν που θά συλλάβω τον Πλόκ. Αν δεν το κατορθώσω εγώ, τότε θά με πιάσῃ εκείνος. Ο ένας από τους δυό μας πρέπει να λείψῃ από τῆ μέση.

5. Σκύλος ληστοῦ.

Στάς 18 Μαρτίου το βράδυ, ένα Σάββατο, ο Έρβελιν ήτο καλεσμένος στοῦ φίλου και συμπατριώτου του Λευδοβίκου Λερά. Ο Λευδοβίκος Λερά έδινε τραπέζι προς τιμήν του Έρβελιν που, όπως ένθυμησθη, ωνομάζετο Ίωσηφ και είχε εκείνην την ήμέραν την εορτήν του.

Ο αστυνομικός μας λοιπόν, αφού έσκόλασε από την ύπηρεσίαν του, έφθασε κατὰ

τας δατώ το βράδυ στο σπίτι του φίλου του Λευδοβίκου, στην όδον Ρεμπεβάλ, που εύρίσκεται στη συνοικία των Γηλόφων-Σχωμόν.

Η συνοικία αυτή δεν εἶνε ασφαλῆς το βράδυ. Με τὰ άπλά της σπίτια, που δεν υπερβαίνουν τὰ τρία πατώματα, έχει την όψη του παλαιού λαϊκού Παρισιού. Κοντά σῆς εὐθηγῆς κατοικίας, όπου μένουσν ήσυχοι και φιλόπονοι τεχνίται, εἶνε κτισμένα πολλά πανδοχεῖα πενιχρά, όπου οι άστειχοι εργάται εύρισκουν ασυλόγητον νύκτα αντί εὐτελοῦς τιμῆς. Έννοείται, ότι στα πανδοχεῖα αυτά τὰ μαλώματα και τὰ γροθιοκρήματα εἶνε συχνά, γιατί δεν ξενίζονται μέσα πάντοτε άνθρωποι τίμιοι, αλλά πολλές φορές και άνθρωποι ύποπτοι, κακοποιοί κάθε είδους. Στη συνοικία των Γηλόφων-Σχωμόν βλέπει κανείς άκόμη και καπηλεῖα έξωτερικῶς άμφιόδου, που οι θαμώνες των δεν εἶνε καθόλου φιλήσοχοι. Τὰ καπηλεῖα αυτά χρησιμεύουν κάποτε και ως παγίδες, όπου ή αστυνομία κάνει επιτυχῆς συλλήψεις.

Τέτοια ήταν ή συνοικία, όπου ο Έρβελιν θά περνούσε τῆ βραδυά τῆς 18ης Μαρτίου.

Το γεῦμα ετοιμάσαν δηγήσεις αναμνήσεων τῆς πατρίδος. Και ή ώρες έπέρασαν τῶσον γρήγορα που οι φίλοι έμειναν έκπληκτοί, όταν άκούσαν να σημαίγῃ δυό μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ο Έρβελιν έσηκώθη.

— Δεν εἶνε φρόνιμο, εἶπε, να γρυπνοῦμε ως τέτοια ώρα. Ευτυχώς έχω μαζί μου το βερόλβερ μου, γιατί ή συνοικία σας δεν εἶνε και τόσον ασφαλῆς.

Καθῶς έβγαίνει, ή κ. Λερά του εδωκε ένα μικρό δέμα λέγουσα:

— Εἶνε τὰ κοκκαλάκια του πουλιού μας. Τὰ εμάζεψα για το σκυλάκι σας, για τον καλό σας Πιερό.

— Ω! σᾶς ευχαριστῶ. Εἶνε δικιο να έχῃ και ο Πιερό το μερίδιό του από το συμπόσιό μας.

Ο Έρβελιν άφισε τους φίλους του κ' έπροχώρησε μέσα στο σκότος, γιατί στα μέρη αυτά ο φωτισμός εἶνε πολύ ανεπαρκής. Κατέβαινε την όδον Ρεμπεβάλ, για να πάρῃ την Λεωφόρον τῆς Πολιγῆς. Άλλά μόλις είχε διατρέξῃ είκοσι μέτρα κ' εσταμάτησε απότομα.

Ένας σκύλος φοβερός, ένας πελώριος μολοσός, εστέκετο άνωρθωμένος μπροστά του.

(Επεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

«Εκύταξε προς τὰ κάτω...» (Σελ. 134, στ. β')

«Η Βεραντέρα εξυπνήσε στα γόνατα τῆς μαμῆς της...» (Σελ. 128, στ. α')

ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

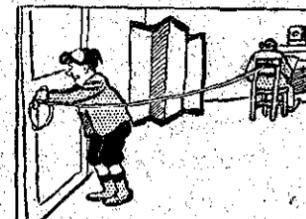
Ο Τοτός έχει ένα λαμπρό νου, τον κ. Νικόδημο, ο οποίος τον χαίρει πολύ και κάμνει ό,τι μπορεί για να του είνε ευχάριστος. Αλλά να ιδίτε τώρα τί ώρατα που του άναποδίει ο κύριος βαπτιστικός του της καλωσύνης του Ι. Μιχά...

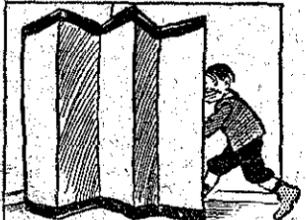
μέρα, που έκανε κρύο, ο κ. Νικόδημος εκάθητο μπροστά στο τζάκι κ' εδιάβαζε ήσυχα την εφημερίδα του. Ο πονηρός Τοτός, που άφορμή πάντα ζητούσε δια να κάνει τον καλόν άγνωστο να θυμώσει, μπήκε αιφνιδιαστικά στο δωμάτιο... Ο κ. Νικόδημος, βυθισμένος στο διάβασμα, δεν τον άκουσε καθόλου. Και ο βαπτιστικός έσταθη εκεί από πίσω του, σκεπτόμενος τί κακό να του κάμη. "Εί δεν ήταν δά κανένα πρόβλημα της άριμης, δια να μη το εύρη. Αυτό το βρήκε γρήγορα.

Και άμα είδε ότι ο νουός του, εκεί που εκάθητο, άπεκοιμήθη, ο Τοτός έπηρε ένα κουβάρι σπάγο χονδρό, τό ξετύλιξε, κ' έδεσε καλά τήμιαν άκρη του σπάγου στη ράχι της καρέκλας, και τήν έλλη στο πόμολο της θύρας. Ο κατεργάρκος έλο...

λίγο τά βήματα του πατέρα του έξω στο διάδρομο. Τύ πόμολο στρέφεται με κρότο και η θύρα άνοιγει. Ο νουός Νικόδημος, που τραντάζεται στην καρέκλα του, έξυπνά έντρουσε, Σύμπαισις, πρό όλίγου να διαβάξη ότι κάπου έγγεινε μεγάλο...

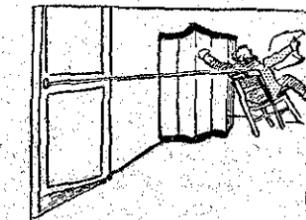
γάριαζεν, ότι ο πρώτος που θα έμπαινε στο δωμάτιο, καθώς θάνοιγε την θύρα, θα έρχινγε κάτω τον νουό Νικόδημο και θα ήταν πολύ άστειο... Πράγματι, δια να μη χάση τό θέαμα, ο Τοτός εκρύφθη όπισθεν από ένα παραβάν. Και άκριώς...

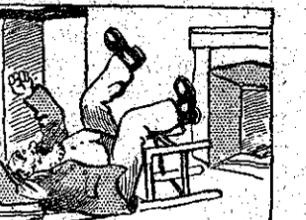
είκινή τη στιγμή άκουσε τη φωνή του πατέρα του κάτω στον κήπο. Κάποιον έμάλυνε... ήταν θυμωμένος. «Τόσο τό καλλίτερο, έσυλλογίσθη ο Τοτός, θα τραβήξη την πόρτα με περισσότερη όρμη. Γέλια που θα κάμω!...» Και να, άκούει σε...

σεισμός. «Ω διάδολε! έσυλλογίσθη, τά ίδια θάχωμε κ' εδώ!» Εκείνη τη στιγμή, ο μπαμπάς του Τοτού, αισθανόμενος αντίστασι στη θύρα, την έτράβηξε τόσο δυνατά, ώστε η καρέκλα άναποδογυρίσθη και ο κ. Νικόδημος έπεσε κάτω άνάσκελα.

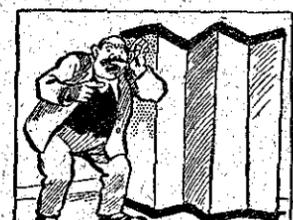
«Σεισμός! έφάνηε καλά τά πλάϊ μου!...» «Μπα! τί έπαθε, Νικόδημο; ρώτησε έκπληκτος ο πατέρας σου ήλθε ζάλη;...» Ο Τοτός, πίσω από τό παραβάν, έκκαρδίκετο από τά γέλια, κ' έδάγκα...

«Σεισμός! έφάνηε καλά τά πλάϊ μου!...» «Μπα! τί έπαθε, Νικόδημο; ρώτησε έκπληκτος ο πατέρας σου ήλθε ζάλη;...» Ο Τοτός, πίσω από τό παραβάν, έκκαρδίκετο από τά γέλια, κ' έδάγκα...

νε τά γέλια του δια να μην έκραγή. Άπό τό σχοινί όμως που συνέδεε την καρέκλα με την θύρα, οι δύο φίλοι ένόησαν τί συνέβη. «Α, εκείνο τό ζιζάνιο, ο Τοτός μου έπαιξε πάλι αυτή την άσχημη φάρ...

σα!...» είπεν ο νουός. — «Που είνε, να τον διορθώσω έγώ;» έφώνηεν ο πατέρας. Εκείνη τη στιγμή, άκούονται τά γέλια του Τοτού, που δεν μπόρεσε πιά να τό κρατήση. «— Έδώ μου είσαι; Τώρα να ιδής!» Και ο...

«Σεισμός! έφάνηε καλά τά πλάϊ μου!...» «Μπα! τί έπαθε, Νικόδημο; ρώτησε έκπληκτος ο πατέρας σου ήλθε ζάλη;...» Ο Τοτός, πίσω από τό παραβάν, έκκαρδίκετο από τά γέλια, κ' έδάγκα...

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

— Άκούστε να σας διηγηθώ μιá άλλη θινή ιστορία που έγινε σε μιá έπαρχία, όπως μου διηγήτο η μαμά μου, έλεγεν η μητέρα στα κορίτσια της, όταν έτοιμάσθηκαν να πάνε στον τάφο της γιάγιάς των τό ψυχοσάββατο.

Ήτανε μιá άρχοντοπούλα, που μέλις είχου μέρες είχε χάσει την μανούλα της. Κάθε Παρασκευή λοιπόν τό είχε τακτικό να βράση λίγο στάρι και να στείλη κί ένα πρόσφορο στην έκκλησία ως ότου σαραντίση ή θανά της. Αυτό ήταν πολύ καλό για την ψυχή της μακαρίτισσας,

της έλεγαν, και η φιλόστοργος κ' όπέλλα δεν ήθελε καμμιά έβδομάδα ν' άφίση παραπονεμένη την ψυχή της μάνας της.

Μια λοιπόν από της Παρασκευές, σηκώθη με λαχτάρα, όπως πάντα, έτοιμάσε τό στάρι και τό πρόσφορο και τάδωκε της δούλας να τά πάη στην έκκλησιά, αφού πρώτα τά ράντισε με κάμποσα πικρά δάκρυα και τά έψαλλε με βουβούς στεναγμούς της ψυχής της.

Σ' ένα παράμερο δρομάκι κί από ένα μικρό σπιτάκι, έβγαίναν κατι φωνίτσες μικρών παιδιών, σαν μικρών χελιδονιών όταν περιμένουν μ' άνοιχτό τό στόμα τη μανούλα τους να τά ταισή, και έφώναζαν

κι' αυτά κί έγύρευαν άνυπόμονα τη γλυκεριά όψι του καρβελιού που θα μοιραζότανε δικαία, γλυκά από τη μητερίτσα τους. Εκείνη όμως η δύστυχη, αφού με σπαρακτική άπελπισία έρριψε τη τελευταία ματιά στο άδέλινο δουλάκι, ήλθε κοντά τους, τά χαϊδεύσε με βουρκωμένα μάτια και τά παρηγόρησε με μιá ευεργετική, ψεύτικη έλπίδα, πως τό ψωμί θ' άργήση λίγο να γενή σήμερα, ως ότου τά καιμένα, περιμένοντας μπροστά στο άδειο τραπέζι, άποκοιμηθούν με τη λαχτέρα της έλπίδας.

Η μάνα σκυθρωπή, καταπιπραμένη έστεκε στο κατώφλι της πόρτας της, όταν

έξαφνα φάνηκε από μακριά ή δούλα της άρχοντοπούλας να περνά για την έκκλησία με τό στάρι και τό πρόσφορο στα χέρια.

— Στάσου, της λέει η μάνα με τό θάρρος που την ώπλιζε τό μαρτύριο των παιδιών της που πάς, κορίτσι μου;

— Στην έκκλησιά, άπαντά η δούλα. Πάω να δώσω αυτό τό πρόσφορο να μη μολέουσιν την κυρά μου.

— Άκού, κορίτσι μου, της λέει. Σ' αυτή τη μικρή φωλιά που βλέπεις εδώ πέρα, τρία παιδάκια όρφανα, νηστικά, κλιόντας άποκοιμήθηκαν. Μισθός περδ μεγάλος θάνατ για την ψυχή της κυράς σου, αν τό ψωμάκι αυτό τό εβνε τά όρφανά μου.

Και λυγμός έπιασε τη δύστυχη μητέρα και δεν μπορούσε να εξακολουθήση τη μιλιά της...

Η δούλα, αφού ταλαντεύθηκε λιγάκι, δειλά δειλά, έδωκε τό πρόσφορο στη χήρα κί έφυγε. Ήρθε στο σπίτι κί άρχινησε γρήγορα την δουλειά της για να μη βρη καιρό η κυρά της κί τη ρωτήση αν έκανε τό θέλημα κί αναγκασθη να της πη ψέμμα.

Την νύχτα ένα φανερό όραμα άνησούχησε όλο τό σπίτι.

Η άρχοντοπούλα είδε μ' άνοιχτά σχεδόν τά μάτια την μητέρα της να την χαϊδεύη στα πόδια, να την ήσυχάξη από τη τρομάρα της και να της λέη: «Παιδί μου, πολλές φορές ως τώρα μουάνας λειτουργίες και μούστελνες τό στάρι, μα σαν σήμερα ποτέ δεν ευχαριστήθηκα. Έχε την ευχή μου». Κί αφού της είπε γελαστή τά λόγια αυτά, χάθηκε σαν άπυρο σύννεφο.

Η κόρη πετάχθη τρομαγμένη και διηγήθη στον άντρα της τό τί είδε. Φώναξε τη δούλα, την ρώτησε αν άλλαξε έκκλησία σήμερα, αν έδωκε σ' άλλο παπά περδ εύλαβικό από τους πρώτους τό πρόσφορο, και μετά μικράν αντίστασιν της φοβισμένης δούλας, έμαθε την ωραία αλήθεια.

Από τότε τά ψυχοσάββατα έπερνε τό στάρι και τά πρόσφορα κί αντί να τά στείλη στην έκκλησιά, τά μοιράζε στα όρφανα παιδιά, και κάθε φορά έέλεπε τό ίδιο πρώτο χαμόγελο της πεθαμένης μάνας να γλυκαίνη τά όνειράτά της.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

Το Ρυάκι

Στ' ολοκάθαρο τό ρυάκι
Τρέχει τρέχει τό νεράκι
Σιγά...
Κάθε χόρτο που είνε μπρός του
Στόν κατήφορο ο άφρός του
Τό κυλά.
Καθιστή σε μιá πελούλα
Μιά πασίχαρη παιδούλα
Τό κυττά,
Ξύλα ρίχνει χόρια-χόρια
Και νοιίζει τα βαπόρια
Θωρηκτά.
Πάρα πέρα δυό αγοράκια
Με γυμνά τά ποδαράκια,
Παχουλά,
Περπατούν μέσα στο αύλακι
Και θολώνουν τό νεράκι,
Τί καλά!
Καθισμένη εκεί σιμά τους
Με χαμόγελο ή μαμά τους
Τά κυττάζει.
Και στον Πλάστην ύμνους ψάλλει
Που της Άνοιξης τά κάλλι
Μας μοιράζει.

Ι. Χ. ΚΕΚΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η πρώτη πίπα

Η ιστορική αυτή πίπα με τό ά λλόχοτον σχήμα, είνε καμωμένη από ένα μόνον κομμάτι ξύλου. Προσφέρθη εις τον σερ Ουάιτερ Αrieqhe υπό των Ίνδων της Άμερικης, επί της βασιλείας της Έλισάβετ. Είνε ίσως ή πρώτη πίπα που εισήχθη εις την Άγγλίαν.

Άφθονία καρπών

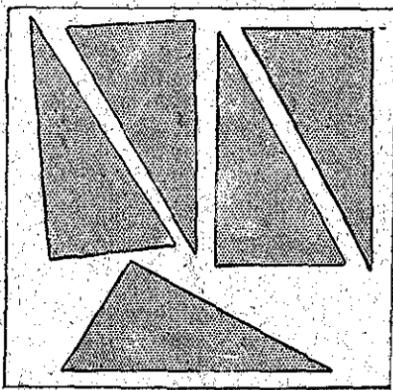

Η εικών αυτή, έκ φωτογραφίας, παριστά ένα κλώνον μιζε άχλαδιών από τον δενδρόκηπον του κ. Μ. Π. Σαβαρύ, κτηματίου εις την Κουτάνση της Μάγνης (Γαλλία). Μόνον ο κλώνος αυτός έχει επάνω του πενήντα τέσσαρα άχλάδια!

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή άνανέωσις της συνδρομής του

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Πρόβλημα.

Ίδου πέντε τρίγωνα. Πρόκειται να σχηματίσετε ένα τέλειον τετράγωνον, κόποντες έν των τριγώνων αυτών εις δύο και άφίνοντες τά άλλα άκέραια.

β.) Πατίγγιον

Έσάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

ΒΑ	ΣΥΓ	Α	ΚΗΣ	ΒΕ	
ΣΑ	ΤΕΛΕ	ΠΑΣ	ΒΑΡ	ΓΡΟΣ	ΣΙ
ΤΟ	ΡΩΦ	ΚΗΣ	ΖΑΠ	ΑΡ	

Να συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα έξ μεγάλων Έθνικών Ευεργετών.

γ.) Φωνηεντόλιπον

Έσάλη υπό του Πολικού Αστέρου σν-θη-κ-χρ-κν

Νάναγνωσθ ή άρχαία αυτή παροιμία.

δ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Έσάλη υπό της Παικαίσις των Δολαρίων

Vivant sans corps,
Parlant sans voix,
Chacun m'endent

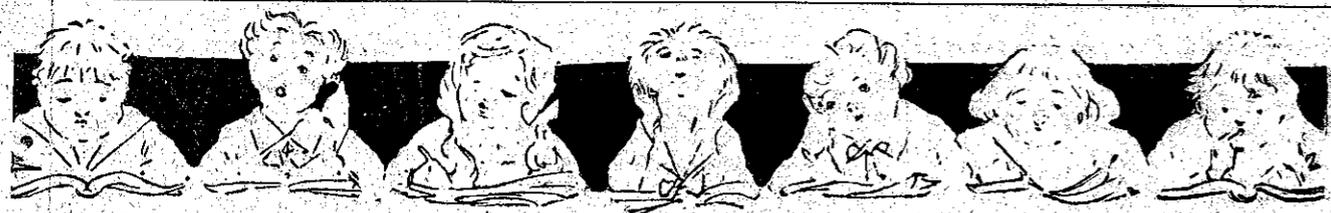
Άήλωσις: Αί λύσεις—όσωνόποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνδέονται υπό ενός μόνον δ.κλιπέτου γραμματισμού.

Λύσεις του 15ου φύλλου

α.) Ο σύντροφος του εφημεριδοπωλου εύρίσκεται άν άναστραφή ή εικών, εις τό άνωθεν του προσώπου του διάστημα, με μάτι τό κεραμίδι του κασκέτου του.— β.) La necessité donne de l'industrie.— γ.) Ηλιος, Σέληνη, Κομήτης, Κρόνος, Άρης, Πόσειδών.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Δια-ωρίσεως του 1913,

κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσόδέσουν τά φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας τό αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ἐπὶ στρέφω μετ' τὸ δάσκαλό μου ἀπὸ τὸ κνηγί. Κατασκοτωμένο ἀπὸ τὴν κούρασι...

Ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου κόντεψα νὰ μοῦ πέσῃ τὸ δίκανο. Ἐνὰ «μπά» ἀκούσθηκα...

ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Κτύπησε ὁ κώδων, τί χαρά. Αἱ τάξεις ἀνοίγουν μία μία καὶ τὰ παιδιὰ βγαίνουν...

Τὰ γέλια καὶ αἱ φωναὶ γίνονται ὄλοεν ζωηρότερα. Τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ὁ ἀέρας...

Ὁ ἥλιος γελᾷ ἀκόμη καὶ τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ἀλλὰ τὰ εἴθυμα κοριτταῖα δὲν...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΠΟΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Ἀρετή: Πράγμα εἰς πάντας ἐθιστόν, διότι δὲν εἶνε ἄλλο παρά ἡ χαλίνωσις τῶν παθῶν.

Δόξα: Ὁπαδός τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς παιδείας. Ἐγκράτεια: Κατὰ τὸν Σωκράτη...

Ἐπιτυχία: Ἀδελφὴ τῆς ἐργασίας. Μελέτη: Τὸ μόνον πρᾶγμα δι' οὗ ἡμᾶρες...

Παιδεία: Φορεὺς προόδου καὶ εὐτυχίας. Διὰ ταύτης λέγει ὁ Κοραῆς...

Χαράν ἀληθὴν δοκιμαζοῦν μόνον τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ ὁ ἔχων καρδίαν ἀγνήν...

Τὸ ψεῦδος κατὰ τὸν Μ. Ναπολέοντα δὲν χρησιμεύει...

Χάρις

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Εἶνε δύο δρόμοι στῆ ζωῆ: Μοναχικός, μ' ἄνθοςπαρμένους, στὸ λόγγο...

Μόλις κανένας τὸν προσέχει Ὅταν περνᾷ ἐκεῖ σιμά του, Σαν τὸ νερὸ ποῦ ε' ἄμμο τρέχει...

Ὁ ἄλλος μοιάζει φουσκωμένο Ἀπὸ τὴν κοίτη ποταμοῦ, Αἰώνια καταδικασμένο.

Ὁ ἕνας ἔχει τέλος ὄμως Δὲν ἔχει ὁ ἄλλος πούθενά.

Ὁ πρῶτος τελειώνει δρόμος Ἐκεῖ ποῦ ὁ ἄλλος ἀρχινᾷ.

Κ' ἂν ἐρωτᾷς ἡ καινῶνια Πιθνομάτου δρόμου δίνει, Στὸν πρῶτο: Μετριοφροσύνη, Στὸν δεύτερο: Φιλοδοξία.

Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον

ΠΩΣ ΗΥΠΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ ΤΟΥ

Γάσκων τις, ἀπολέσας τὸν ἵππον του, ἐτοιχοκόλλησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως...

Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ...

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ ἵππος ἐπιστρέφει πραγματικῶς εἰς τὸν κύριόν του.

Ἄγαθὴ τύχη, ἐφώναξεν ὁ Γάσκων, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔφερον καὶ σημερον θὰ μεταχειρισθῆν...

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ὀθληκὸς Διάβολος

ΤΟ ΑΣΤΟΧΑΣΤΟΝ

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΧΙ οἱ νόμοι τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἐτηροῦντο...

Τὶ κάμνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησεν ὁ μονάρχης.

Ὁ εὐγενὴς, στενοχωρημένος, ἠγαγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὸ αἷτιον τῆς ἀναίδειας του.

Μία ψεῖρα; εἶπε Λουδοβίκος ὁ ΧΙ. Ἔ! καὶ τί με τοῦτο; Μήπως δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος ὅπως καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὑπηκόων μου;

Καὶ ἔκραγες εἰς γέλωτα, ἔχωσε με τρέπον ἐν χρυσοῦν λουδοβίκιον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐκπληκτοῦ εὐγενούς.

Τὶ τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

Ἄ! τίποτε σπουδαῖον, Μεγαλειότατε ἕνας ἀπλοῦς ψύλλος.

Ἐνας ψύλλος, χωριάτη, ἕνας ψύλλος εἶπες; Μήπως μ' ἐξέλαβες γιὰ τὸν σκύλον σου;

Καὶ ἐνῶ ὁ ἀστοχαστὸς αὐλικὸς κατέπνιγε τὴν ἐντροπὴν του, ὁ βασιλεὺς διέταξεν ἕνα τῶν ἀξιωματούχων του, νὰ δώσῃ...

Σημαῖα τῆς Ἀεροπόλεως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαγευμένη Ἀμμονδιὰ βλέπει εἰς ἕνα παγκάκι τῶν Ἑτῶν Καμαρών τὴν ἐπιγραφήν:

«Fraichement verni» (Φρεσκοβαμμένον) «Τὶ γὰρ θέλει νὰ πῇ» σκεπτεταίκαί ἔνοιε τὴν μύτην τὴν. Γιὰ ἄς κυττάξω.»

Καὶ βγάζει ἕνα γαλλο-ἑλληνικὸν λεξικὸν τῆς στέπης, καὶ καθεται ἡσύχως εἰς τὸ παγκάκι! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήγου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913 Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυερπίδου τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1914.

Ἡ ΑΠΕΡΓΙΑ τῶν ἐργατῶν τυπογράφων ἔληξε καὶ ἡ «Διάπλασις», ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου, τυπώνεται πάλιν, ὅπως πρῶτα, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀποστολοπούλου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐγμρίνονται: «Τὸ μέλλον τοῦ Τοτοῦ» τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ ἄστυρ τῆς Ἐλπίδος» τοῦ Δοξασμένου Ρήγου...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως»...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως»...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως»...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως»...

Ἐγμρίνονται: «Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως»...

Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολον, Ἐλευθερωθεῖσα ἡ Παιδείς, νὰ εὐρίσκη θέματα διὰ νὰ μοῦ γράψῃ. Πρῶτον, βλέπει, εἰς τὸν κύκλον...

Καὶ πῶς νὰ τὰ εὐρὼ τώρα, Ρεζεντᾶ; Εἶνε ὀλόκληρον βουδὸν ἀπὸ χειρόγραφα, ποῦ διὰ νὰ τὸ φάξω...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Τὰ ἐξῆς μοῦ διηγεῖται τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι: «Ὁ διδάσκαλός μας ἐμάζεψε προγῆθες...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Μπαρουτοκαπινομένη Γαλιανόλευκη...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φεργασοπαῖδο (φωτογραφία ἑλθῆσθ) Βυζαντινῶν...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στέλῃ, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός...

